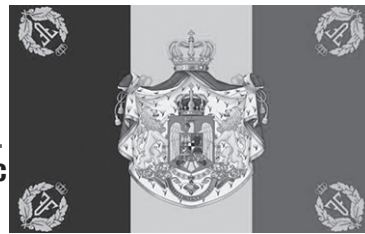

CALEA ORTODOXĂ

Revistă creștin-ortodoxă, cu caracter hristocentric și eclesiocentric
Anul 3, Nr. 24, octombrie 2022

Editorial

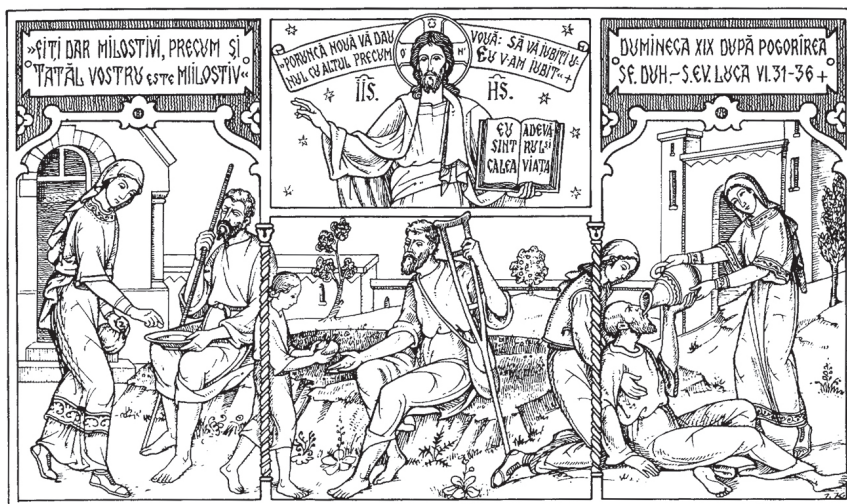
Iubirea vrăjmașilor

„Precum voiți să vă facă vouă oamenii,
faceți-le și voi asemenea” (Lc. 6, 31)

Învățătura Mântuitorului a fost nu numai o învățătură teoretică, ci a fost și dovedită prin fapte. Căci într-adevăr, atunci când S-a aflat pe cruce, a spus despre cei care îl prigoneau și defăimau: „Iartă-i, Doamne, că nu știu ce fac”; rugându-Se astfel pentru ei, ca și Dumnezeu Tatăl să le dăruiască iertarea pe care El le-o dăduse, atunci când acceptase să se jertfească pentru întreaga omenire. Domnul nostru Iisus Hristos învață astfel pe cei care cred în El și urmează învățătura Sa, să depășească modul de viață al celorlalți oameni, care nu cred în Dumnezeu și care își trăiesc viața după propria lor voință și înțelegere. Nimeni altcineva, nici o altă Religie sau învățătură filosofică nu a cerut așa cum ne cere nouă Mântuitorul: „iubiți pe vrăjmași voștri, faceți-le bine și dați cu împrumut fără să nădăjduiți nimic în schimb”. Pentru că perspectiva la care sunt chemați creștinii nu este una omenească, pământească, ci una dumnezeiască și veșnică – „plata voastră multă este în ceruri și veți fi fiii Celui Preaînalt”.

Domnul ne spune că dacă dăm cu împrumut de la cei care nădăjduim să luăm înapoi, ce mulțumire putem avea, pentru că și cei păcătoși și cei necredincioși fac același lucru, dau cu împrumut celor apropiați ca să primească înapoi întocmai. Noi trebuie să dăm, fără să nădăjduim nimic în schimb. Pentru că atunci când dăm unui sărac ceva în numele Domnului, chiar și un pahar cu apă, acesta este în același timp un dar și un împrumut: „Și cel ce va da de băut unuia dintre aceștia mici numai un pahar cu apă rece, în nume de ucenic, adevărat grăiesc vouă: nu va pierde plata sa” (Mt. 10, 42). Este un dar, pentru că nu nădăjduim nimic în schimb de la cel căruia îi dăruim, dar și un împrumut, pentru că dând în numele Domnului, Însuși Dumnezeu se face răsplătitor în locul aceluia. Și pentru niște lucruri mărunte date prin persoana săracului, ne va da în schimb daruri veșnice.

Pentru a împlini aceste cuvinte ale Domnului trebuie mai întâi să avem puterea de a disprețui bunurile materiale, în favoarea celor veșnice, așa după cum trebuie disprețuite cele de-a stânga, gândurile, vorbele și faptele rele, pentru cele de-a dreapta, cele bune. De asemenea trebuie să fim atenți să nu ne pierdem răbdarea în dorința de a ne face dreptate, întrucât răbdarea este mai de preț decât orice altceva din ceea ce ne poate lua un vrăjmaș împotriva voinței noastre. Atunci când cineva împlinește porunca milosteniei dată de Domnul, poruncă care ne aseamănă cu Dumnezeu, așa cum suntem învățați în Evanghelie: „oricui îți cere, dă-i; și de la cel care ia lucrurile tale, nu cere înapoi”; și nu numai atât, el trebuie să îndure cu bucurie nedreptatea de a fi lipsit de bunurile și lucrurile sale, și mai mult decât atât,

el trebuie să manifeste disponibilitatea de a-și da viața din iubire pentru aproapele său.

Dacă în Vechiul Testament perfecțiunea dreptății era: ochi pentru ochi, în Noul Testament, desăvârșirea harului este: celui ce te lovește peste obraz, întoarce-i și pe celălalt. Dacă atunci ca pedeapsă se sacrificau animale, căci nu era îngăduit de dreptatea Legii Vechi ca cineva să moară în locul altuia, acum Mântuitorul, prin harul Său, S-a dat pe Sine în locul nostru. Desigur că noi, care gândim omenește, ne întrebăm cum să ne iubim pe vrăjmașii noștri și să ne rugăm pentru cei ce ne urăsc și ne fac necazuri, așa cum ne îndeamnă cuvântul Evangheliei: „iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatamă și vă prigonesc” (Mt. 5, 44), dar privind la exemplele sfinților, cum este pilda Sf. Ștefan, care în timp ce era omorât cu pietre, cerea iertare pentru aceștia zicând: „Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta!” (Fapte 8, 58-60), înțelegem că omul ajutat de harul lui Dumnezeu poate să împlinească aceasta chemare.

Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu

(predică la Duminica a XIX-a după Rusalii,
Sf. Ev. Luca 6, 31-36, 2 octombrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Cuprins

Învierea fiului văduvei din Nain	2
Cum primim cuvântul cel bun?	3
Poezie creștină	4
Poezii de Prof. Monica Buțu	6
Stropi din peniță	7
Vindecarea demonizărilor din ținutul Gherghesenilor ...	7
Chipuri de rugăciune în izvoarele Revelației Dumnezeiești (II)	8
Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr	10
Micul Catehism	11

Învierea fiului văduvei din Nain

Aproape de Muntele Tabor, în Galileea, un mic să-tuc poartă și astăzi numele de Nain. Aici, Mântuitorul a săvârșit o minune: a înviat un tânăr pe care-l duceau să-l îngroape. Era una dintre cele trei învieri din morți săvârșite de Mântuitorul, despre care ne mărturisesc Sfintele Evanghelii, alături de învierea fiicei lui Iair și de învierea lui Lazăr.

Cu toții au văzut, Apostoli și mulțime, cum moartea însăși este silită să dea înapoi. Reacția celor prezenți spune totul despre cele întâmplate: „Și frică i-a cuprins pe toți și slăveau pe Dumnezeu, zicând: Proroc mare s-a ridicat între noi și Dumnezeu a cercetat pe poporul

Spre El se îndreaptă strigătul și rugăciunea lor. Ca și atunci, și astăzi Mântuitorul Se lasă înduioșat de lacrimile mamelor și taților. Pentru rugăciunile și pentru credința curată a părinților, sunt salvate sufletele tinerilor lor fii. Așa spunea Sf. Ambrozie nemângâiatei Monica, mama celui care avea să devină Fericitul Augustin: „Nu se poate să piară fiul atâtor lacrimi!”.

Însă pentru mulți Dumnezeu rămâne străin, n-au avut niciodată timp pentru El, n-au avut timp să bată drumul bisericii, rugându-se pentru fiii sau fiicele lor. Imaginea lumii de astăzi este a unui nesfârșit Nain și a unui imens convoi mortuar. Cât de puternic trebuie să răsună che-

marea la viață a lui Hristos? Cu câte lacrimi trebuie să ne rugăm Domnului să vină la Nainul inimii și lumii noastre, pentru ca mila și puterea Sa dumnezeiască să săvârșească minunea trezirii la viață a tinerimii noastre? Chiar nu vedem cum copiii noștri sunt victime ale morții, pe care le-o revarsă în suflete cel rău?

Răspunderea este în primul rând a noastră, a celor ce ne simțim și ne declarăm credincioși. Trebuie să ne asumăm conștiința luptei pe care avem datoria să o ducem în fața forțelor morții! Ca adevărați ostași ai lui Hristos, Domnul vieții, să ne angajăm în această luptă, în

care avem și certitudinea biruinței, prin puterea și harul Său! O, Domnul și Dumnezeu nostru, fă ca chemarea acestei Evanghelii să cuprindă inimile tuturor credincioșilor Tăi și să deschidă o cale nouă și sfântă copiilor și tinerilor acestei generații! Amin.

Pr. Marius-Olivian Tănăsie

(predică la Duminica a XX-a după Rusalii,

Sf. Ev. Luca 7, 11-16, 9 octombrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Său” (v. 16). Deși Israel nu mai primise proroci de câteva secole, acum poporul recunoaște un „mare profet”, prin care Dumnezeu cercetează pe poporul Său.

Sf. Evanghelist Luca nu se mulțumește doar să prezinte o mare minune, ci ne spune mai mult despre Mântuitorul: ne este prezentat cu o nemărginită milă față de suferința oamenilor. Acum, mila Domnului se îndreaptă spre mama tânărului mort, femeie văduvă, acum rămasă singură prin moartea fiului său. Domnul S-a oprit din drumul Său și mai întâi s-a adresat mamei: „Nu plânge!” (v. 13), apoi S-a întors către tânăr: „Tinere, ție îți zic: scoală-te!”, vrând parcă să trezească pe toți tinerii la Învierea vieții celei veșnice. Iată marele și importantul mesaj al acestei Duminici.

Cât de mulți tineri nu sunt astăzi pe calea morții? Câți nu sunt dintre tineri ai căror părinți nu mai au nicio putere? Copiii au devenit „prea” morți, încât nu mai acordă nicio importanță durerii, lacrimilor și cuvintelor acestor părinți. Căci astăzi întâlnim tot mai des un fenomen, ce riscă să se răspândească, și anume că foarte mulți copii ajung să petreacă o bună parte a timpului zilnic în afara familiei. Totuși, ei mai nicăieri nu găsesc un mediu propice păstrării și dezvoltării vieții lor duhovnicești.

De mult prea multe ori, părinții înșiși sunt de vină pentru decăderea copiilor lor. Singura speranță ce le mai rămâne acestor părinți, pentru readucerea la viață a copiilor lor, este o intervenție minunată a lui Hristos.

Fondator: Prof. Mihai-Ionuț Coană
Telefon: 0770/271.435 E-mail: mihai.coana@hotmail.com
Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.
ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206; ISSN online: 2734-7214

Redacția:

- Prof. Mihai-Ionuț Coană
- Pr. Marius-Olivian Tănăsie
- Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu
- Pr. Prof. Anghel-Nicolae Păunescu
- Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu
- Dumitra Groza – corectură
- Monica și Radu Buțu
- Mihai Șomănescu
- Tiberiu Grigoriu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor primite spre publicare.

Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor.

De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. (Legea 8/1996)

Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”,
telefon 0253/214.307, int. 415

Cum primim cuvântul cel bun? Ca pe Cuvântul Îtrupat?

Pilda Semănătorului ne arată cele patru categorii de oameni peste care vine sămânța Semănătorului, cine este Acesta și ce seamănă în lume și cum rodește sămânța în locul semănat. Semănătorul a ieșit din sânurile Tatălui, după cum Însuși a zis: *Eu de la Dumnezeu am ieșit (Ioan XVII, 8)*, și a venit pe pământ să semene sămânța cuvântului Său. Iar țarina în care a semănat sămânța Sfintei Evanghelii este lumea aceasta pe care El a făcut-o, după cum în altă pildă a zis: *Iar țarina este lumea (Matei XIII, 38)*. Învățătura (sămânța Sa) este de la Tatăl Ceres, El Însuși fiind Cuvântul lui Dumnezeu care vorbește despre cele cerești. El este atât Semănătorul, cât și sămânța care se seamănă (Mitropolitul Irineu al Olteniei).

Munca pe care o face sămănătorul pe ogorul său, o face și Mântuitorul și Biserica întemeiată de El, pe ogorul sufletesc. Cuvântul Evangheliei în multe locuri a rămas fără rod, nu pentru că n-ar fi în el putere de rodire, ci din cauză că sufletul în care a căzut a fost fie bătătorit ca drumul, fie impropriu creșterii seminței celei bune (Preot Ion Cărciuleanu). Semănătorul iese și seamănă sămânța sa deopotrivă, dar aceasta nu rodește decât în măsura în care pământul este prielnic de rodire.

Iisus ne-a spus în pilda aceasta că cele mai multe semințe au căzut aiurea: **pe drum, pe pietre**, în buruieni. Cele mai puține au căzut în pământ bun și au adus roadă. Iar Sfântul Ioan Gură de Aur, gândindu-se la aceasta, comentează: *Trei sferturi din sămânța folosită de agricultor s-a pierdut. Doar un sfert a adus roadă. Iar Hristos știa asta de la început. În ciuda acestui fapt, continuă să semene, învățându-ne pe noi să nu fim dezamăgiți de rezultate, ci să continuăm să semănăm cuvântul lui Dumnezeu cu inimă largă. Și, un alt lucru important, semințele care s-au pierdut nu s-au pierdut toate în aceeași parte. Unele s-au pierdut pentru că au căzut pe piatră, altele pentru că au căzut între buruieni și altele pentru că au căzut pe drum. Lucru ce înseamnă că drumul pierzaniei nu este unul singur pentru toți. Nu e un singur drum care conduce la iad - Omilia XLIV la Evanghelia după Matei, în P.G. 469-470 (apud. Ahim. Vasiliu Bacoianis).* Ca și Hrisostomul, Sfântul Paisie Aghioritul învăța pe preoți, că aceștia trebuie să fie asemenea unui izvor care trebuie să izvorască, oriunde s-ar afla, chiar în vârful de munte neumblat și fără ca din el să se adape vreodată cineva. Și spune mai departe Părintele Vasiliu: *Cel mai rău nu este însă ca sămânța să cadă pe piatră, pe drum sau pe buruieni, ci cel mai rău este ca acela în care cade să aibă un „mecanism” satanic care să nu lase sămânța să cadă nici măcar pe piatră sau pe drum sau în buruieni, ci să o spulbere departe, înainte de a cădea pe pământ. Acela își închide de la început urechile pentru a nu auzi cuvântul mântuitor al Domnului. Un exemplu înfricoșător: întâiul Mucenic Ștefan s-a apărut împotriva sinedriului, iar aceștia, deși au văzut fața lui ca o față de înger (Fapte VI, 15), auzind acest înger vorbind despre Hristos, fremătau de furie în inimile lor și scrâșneau din dinți împotriva lui (Fapte VII, 54). Apoi strigând cu glas mare, și-au astupat urechile și într-un cugget s-au năpustit asupra lui și, scoțându-l afară din cetate, îl loveau cu pietre (Fapte VII, 57-58)*

Pătrimea din lume care aduce rod, reprezintă pământul cel bun în care ajunge sămânța. Părintele Noél Tanazacq analizează (în stilul său personal) cea de-a patra categorie de pământ cultivat, spunând: *Cel de-al patrulea fel de suflet este cel îndrăgît de Dumnezeu : sunt*

cei care au pământ bun. Pentru a avea pământ bun, lut rodnic, pământ arabil, trebuie muncă multă și îndelungată. Trebuie sparte pietrele, trebuie săpat, întors, udat, grăpat, arat. Trebuie sudoare și sânge. În geomorfologie, transformarea rocilor sterpe în argilă (care conține acizi aminați care sunt cheia vieții) este o muncă titanică de multe mii de ani și care pune în joc toți factorii de eroziune: căldură, frig, vânt, ploaie. Așa se petrece și cu sufletul nostru, care este un pământ duhovnicesc. Trebuie spartă duritatea inimii noastre prin bunătate, trebuie curățite murdăriile prin paza gândurilor, trebuie udată uscăciunea prin lacrimile pocăinței, trebuie șlefuite colțurile prin milostenie.... Este o muncă uriașă, neîncetată și dureroasă, care ne va îngădui să căpătăm profunzime, să ajungem încetul cu încetul la « adâncul inimii noastre », să ajungem la poarta templului lăuntric, unde se sălășluiește Duhul Sfânt. Numai în acest pământ duhovnicesc bun Cuvântul lui Dumnezeu poate să dea rod. Acest rod, care este mult îmbelșugat (însuțit, adică de o sută de ori mai mult), este asemănarea cu Dumnezeu, sfințenia. În fine, aceasta va duce la îndumnezeire.

Modelul de urmat, pentru a deveni cu toții **pământul cel bun**, trebuie să fie Preasfânta Născătoare de Dumnezeu care păstra cuvintele divine, punându-le în inima sa (*Luca II, 19*). Desigur, vrăjmașul se împotrivesc mereu ca noi să primim cum se cuvine sămânța cea bună, cuvântul lui Dumnezeu. Nu toți primesc așa cum se cuvine cuvintele despre Hristos-Domnul, după cum nici cuvintele venite de la Însuși Hristos nu au fost receptate în **pământul cel bun**: Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit (*Ioan I, 11*). Vorbind oamenilor deseori în pilde, iar mulți neînțelegând cuvintele Mântuitorului, a făcut ca doar apostolii să Îl urmeze îndeaproape pe Hristos. Mulți dintre ucenicii Săi s-au dus înapoi și nu mai umblau cu El. Deci a zis Iisus celor doisprezece: *Nu vreți și voi să vă duceți? Simon Petru I-a răspuns: Doamne, la cine ne vom duce? Tu ai cuvintele vieții celei veșnice. Și noi am crezut și am cunoscut că Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu (Ioan VI, 66-69).* Aceasta s-a petrecut când Domnul le-a vorbit despre Sfânta Euharistie, adică despre ceea ce face să rodescă în noi cuvântul Vieții și Viața Însăși (*Ioan XIV, 6*). Iată și cheia soluției prin care noi putem să ajutăm germinarea **Evangheliei** în sufletele noastre: primirea lui Hristos prin Sfânta Împărtășanie! Atunci, ca hristofori, vom deveni pământul cel bun.

Pr. Prof. Anghel-Nicolae Păunescu

(predică la Duminica a XXI-a după Rusalii, a Sf. Părinți de la Sinodul VII Ecumenic, Sf. Ev. Luca 8, 5-15, 16 octombrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelia

Sfinții Cuvioși Mărturisitori: Visarion și Sofronie, Sf. Mc. Oprea; Sf. Pr. Mărturisitori Ioan din Galeș și Moise Măcinic din Sibiel (21 octombrie)

Dumitra Groza
(21 octombrie 2022)
Sursă foto: basilica.ro

Atâția sfinți români a odrăslit
Pământul nostru românesc!
Credința Ortodoxă au propovăduit,
Ei fiind podoaba Neamului românesc.

Mucenici, ierarhi și cuvioși,
Stau înaintea tronului lui Dumnezeu,
Voievozi, mărturisitori credincioși,
C-au apărat credința de cel rău.

Luptători pentru Ortodoxie
Și înțelepți propovăduitori,
Au vrut ca neamul nostru să fie
În dreapta credință biruitori,

Cu credință nestrămutată,
Așa cum Sfântul Andrei ne-a creștinat
Acum două mii de ani și-n numele
Preasfintei Treimi ne-a botezat.

În vitregiile vremurilor
Poporul român multe a suferit,
În special în Transilvania, (sec. XVII-XVIII)
Că imperiul austro-ungar l-a asuprit.

Ostenelile lucrării sfinților români,
S-au dovedit atât de mari
În acele vremuri de prigoană,
Că au rămas în dreapta credință tari.

Au îndurat și-au răbdat atât de multe,
Dar n-au putut fi doborâți,
Bătăi, închisori, chinuri cumplite,
Că de Duhul Sfânt au fost ocrotiți.

De la credință nu s-au abătut
Oricâte nedreptăți au răbdat,
Au îndurat, au luptat și s-au rugat;
De Biserica Ortodoxă nu s-au depărtat.

Sfântul Cuvios Visarion Sarai,
Din părinți vlahi s-a născut
În Croația pe la anul 1714
Și în credință dreaptă a crescut.

Din pruncie lucruri bune a învățat
Alături de bunii săi părinți,
Apoi lăcașuri sfinte a cercetat
Unde a întâlnit oameni sfințiți.

În Ierusalim și Sfântul Munte
Athos, Visarion a călătorit,
A cunoscut și a văzut atât de multe
Și-n dreapta credință s-a întărit.

A intrat cu mare bucurie
La „Sfântul Sava-n Mănăstire”,
Ca simplu monah să fie
Spre a Domnului Iisus cinstire.

Cu mare râvnă și credință
Ortodoxia a apărat,
Iar după primirea călugăriei
De la Sfântul Mormânt a plecat

La Mănăstirea „Pacra”
În Slovenia, unde Cuviosul a venit
Și cu smerenie și râvnă aleasă
Aici, șapte ani s-a nevoit

În post și multă rugăciune,
Iar Bunul Dumnezeu i-a dăruit
Darul facerii de minuni, care,
Pentru faptele sale bune l-a primit.

Patriarhul ortodox Arsenie
De la Carlowitz, de el a auzit,
Despre viața sa îmbunătățită
Și-atunci, preot l-a hirotonit.

Fiind tulburare mare în Banat
Și Transilvania, pentru falsa credință,
(Trecerea forțată la uniunea a creștinilor
Ortodocși), Preotul Visarion, plin de dorință

Și îndemnat de suferințele românilor
În tot Banatul a călătorit,
Propovăduind credința ortodoxă
Și peste tot, ca un sfânt, a fost primit.

Prin toate satele îndemna poporul,
Ca dreapta credință să nu părăsească,
Să păstreze cu sfințenie
Credința noastră strămoșească

Și să rămână în staulul Bisericii
Apostolice, cât în lume vor trăi,
Că numai în acest fel pot învinge
Și, prin credință, pe cel rău îl vor birui.

Din Timișoara, cu bucurie-a mers
La Lipova și Arad, fiind ascultat,
De mare mulțime de credincioși
Peste tot pe unde a umblat.

Aici, o cruce de lemn a așezat,
Și sub brațele Crucii lui Hristos,
Mult popor ortodox s-a adunat
Pentru un scop mărinimos.

Drumul până la Brașov
A fost un alai de biruință creștină,
Aprinzând în sufletele credincioșilor
Drept-slăvitori, o bucurie divină.

Dragostea de legea strămoșească,
Și-n inimile ardelenilor a sădit,
Care au trăit alături de Sfântul,
Clipe înălțătoare, cu cugetul smerit.

Misiunea ortodoxă de catehizare
A credincioșilor a continuat
În Deva, Orăștie, Săliște, Sibiu
Și-n dreapta credință i-a adunat.

În drumul lui spre Sibiu
Armata austriacă l-a arestat,
L-a dus la Viena (pe 26 apr. 1744)
Și-n feroasa închisoare Kufstein, băgat.

Dușmanii dreptei credințe
Asupra lui s-au înverșunat,
Și, prin bătăi și multe umilințe,
Pentru credință, l-au torturat.

Un an a durat calvarul,
Prin chinuri și lanțuri, legat,
Când în mâinile Mântuitorului,
Sufletul său sfânt și-a încredințat.

În ceata cuvioșilor părinți
Și apărători ai Ortodoxiei,
Și de Biserica Română cinstiți,
Visarion a luat cununa bucuriei.

Zeci de sate ortodoxe a întors
La credința cea adevărată
Păstrând în Transilvania și Banat,
Dreapta credință din străbuni lăsată.

BOR, în febr. 1950 l-a canonizat,
Declarându-l „sfânt mărturisitor”
Și în calendar l-a așezat (pe 21 oct.)
Ca al Domnului Hristos iubitor.

Sfântul Sofronie de la Cioara (Sebeș-Alba)
În familie preotească s-a născut;
În credința ortodoxă, din pruncie
Sofronie, frumos a crescut.

Că asemenea lui Ilie s-a arătat,
Primind credința adevărată,
El pe calea poruncilor Domnului
A umblat, ca și bunul său tată.

A intrat de tânăr în călugărie,
Peste munți, în Țara Românească,
La început, și cu multă osârdie
A prins să se îmbunătățească.

Prin viețuirea sa aleasă,
Pe toți călugării a minunat,
Și prin purtarea credincioasă
Și pe credincioși a inspirat.

S-a întors apoi la Cioara
Și un sălaș de cuvioșie a zidit,
Unde cu dragoste și multă răbdare
În dreapta credință pe toți i-a povățuit.
Aici, în mijlocul codrilor,
Dreapta credință a învățat
Pe românii locurilor
Și mintea le-a luminat,

Ca să înțeleagă rostul vieții
Și calea mântuirii le-a arătat,
Îndemnându-i pe drumul credinței
În Dumnezeu adevărat.

Ispitele diavolului a nimicit
Prin post și neîncetată rugăciune,
Și uneltirile sale a zdrobit
Fiind plin de aleasă înțelepciune.

În Sebeșul Albei, dreapta
Credință pe toți i-a învățat,
Și în toată Transilvania
Doar cele bune a cuvântat.

Pe cei credincioși a îndemnat,
Să păstreze cu sfințenie
Ceea ce Sfinții Apostoli ne-au lăsat,
Ca nu cumva să cadă în erezie.

Să nu se îndepărteze de staulul
Bisericii celei drept-măritoare,
Arătându-le tuturor că astfel,
Ortodoxia va rămâne biruitoare.

Cu toții să stea în credință,
Că nimeni nu-i poate birui,
Atât timp cât stau în Biserică
Și Sfânta Liturghie se va sluji.

În temnița de la Bobâlna,
Pentru râvna sa a fost închis,
(De-a predica Legea ortodoxă,
Că pe toți românii a convins).

La insistențele mulțimilor,
Sfântul Cuvios Mărturisitor
A fost eliberat din închisoare,
Continuând să-aducă ajutor,

Celor din Munții Apuseni,
Pe care i-a îndemnat
Să respecte credința ortodoxă
Și a fost iarăși arestat.

Închis la Abrud de astă dată
Cu credință, temnița a suportat
Și Dumnezeu a rânduit
Să fie din nou eliberat.

„Stricați silnica unire cu Roma
Și cereți episcop român
Și ortodox”, cu curaj îndemna
Poporul bine-credincios român.

A umblat mereu din loc în loc
Prin Transilvania iubită,
Formând soboare (adunări)
Ca, Ortodoxia să fie cinstită.

Considerând că și-a îndeplinit
Chemarea, cu pace s-a retras
La mănăstirea Argeșului,
Unde, până la sfârșit a rămas.

Cel de-al treilea luptător
Din Transilvania pentru credință
Dreaptă-a fost Oprea Nicolae,
Care a luptat cu toată stăruința.

Fiind din familie de plugari,
Mirean și creștin adevărat,
Fericitul Oprea a primit
Misiunea de-a merge „la împărat”

Cu plângerile românilor, (la Viena)
De a avea vlădică un român
Cu credință strămoșească,
Care să-i poarte pe drumul cel bun.

La început curajul și îndrăzneala
Românilor au fost refuzate,
Cu amenințări și izgoniri
Și cu multă nedreptate.

Au fost întâmpinați cu ură
De slugile împăratești,
Care erau supărate peste măsură,
De insistențele românești.

Văzând că delegațiile revin,
S-au umplut de răutate
Împotriva delegațiilor române;
Cu ură au fost ele arestate

Și în loc de rezolvare,
A cererilor lor îndreptățite,
Au fost puși sub acuzare,
Iar dorințele românilor înăbușite.

Și astfel, Fericitul Oprea
Pe viață a fost încarcerat
În temnița de la Kufstein
Și acolo viața pentru credință și-a dat.

Ce chinuri și torturi a suferit
În feroasa închisoare
Și cât de mult el s-a smerit,
Dar a crezut și s-a rugat cu răbdare!

Nu s-a mai întors niciodată
Pe pământul strămoșesc,
Dar va fi pomenit mereu (pe 21 oct.)
De neamul nostru românesc.

A primit în dar cununa
Mucenicilor, cea nemuritoare,
Că viața curată și-a jertfit
Pentru credința drept-măritoare.

Sfântul Ioan din Galeș,
În Ț. Românească a fost hirotonit,
Preot fiindcă-n Transilvania,
Nu era un român mitropolit.

Mai presus de cele vremelnice
A pus credința strămoșească,
Că autoritățile habsburgice
Voiau să ne convertească

La unirea cu Biserica papală,
Dar Dumnezeu ne-a apărât
Prin atâția slujitori dedicați,
Ce pentru credință au luptat.

Pentru că propovăduia
Dreapta credință, a supărat
Autoritățile habsburgice,
Și-n 1756 a fost arestat.

În lanțuri a fost dus la Sibiu
Ca un tâlhar răufăcător,
Urmând să fie dus la Deva,
Urmând să fie închis pe viitor.

Dar și mai îndârjiți s-au arătat
Dușmanii credinței adevărate,
(Împărăteasa Maria Tereza
Și cei ce ne urau de moarte),

Sub pază militară, la Graz (Austria),
Părintele Ioan a fost transferat;
Dar aici, în crunta închisoare, (1776)
De negustori brașoveni, a fost cercetat.

Le-a spus că preferă să moară,
Decât, credința strămoșească
Lăsată din moși-strămoși,
Să nu o practice și să n-o cinstească,

Așa cum Domnul Iisus Hristos
Ne-a lăsat-o moștenire,
Prin Sfinții Apostoli și Ierarhi,
Spre-a Sfintei Treimi cinstire.

A fost mutat la Kufstein,
În închisoarea feroasă
Și cu toate cererile de eliberare,
Nici când nu s-a mai întors acasă.

Numele lui cinstește în veci
Patria și neamul strămoșesc,
Dar dreapta credință păstrată
Este darul nostru cel ceresc.

Poartă nimbul muceniceiei,
Mii de români torturați
Pentru credință și neam,
Dar de Domnul binecuvântați.

Preotul Moise Măcinic, în 1746,
La București s-a hirotonit,
Trimis de enoriașii din Sibiel
La mitropolitul Neofit (Cretanul),

Că nu aveau în Transilvania
Mitropolit al ortodocșilor,
Fiind nevoit să împlinească
Dorința puternică a enoriașilor.

Că nu respectă greșita credință,
Preotul Moise a fost descoperit
De preoții uniți cu Roma
Că mereu a fost urmărit.

A fost închis 17 luni de zile la Sibiu,
Apoi i s-a interzis să slujească,
Eliberat, cu condiția să fie țăran
Și pământurile să muncească.

A fost închis de mai multe ori
Pentru credința strămoșească,
Și nu a mai fost lăsat nicicând,
În Biserică să slujească.

Împreună cu alți preoți (1755)
La Viena cu o cerere din nou au plecat
La împărăteasa Maria Tereza,
Dar nimic nu au rezolvat.

Ca pe niște tâlhari i-au tratat,
Iar planul lor li s-a zădărnicit,
În închisoarea Kufstein i-a băgat
De unde nîcicînd nu au mai ieșit.

Cererii peste cereri au făcut,
Către nedreapta împărăție
Toți românii drept-credincioși
Din Transilvania, ca liberi să fie.

În 1761 la Alba-Iulia (către gen. Bucov),
Eliberarea celor doi preoți
Moise Măcinic și Oprea Miclăuș,
S-a cerut de ardelenii toți.

Cam 30 de ani au chinuit la Kufstein,
Păstrătorii de credință,
Nădăjduind că asupritorii austrieci,
În final, îi vor scăpa de suferință.

Istoria a păstrat mii de nume
Ale preoților și credincioșilor,
Persecutați la ei acasă
Pentru credința strămoșilor.

Bărbați, femei, copii, tineri și bătrâni,
Au fost maltratați, întemnițați,
Omorâți, de necredincioși străini,
Sau din satele lor au fost alungați.

Multă prigoană au răbdat,
Dar cu rugăciunea-n suflet și în gând,
Dreapta credință nu au negat,
Iar Dumnezeu nu i-a lăsat nicicând.

Cât de mult le datorăm,
Pentru sacrificiul făcut
Prin jertfa vieții chinuite a lor,
Că din credință n-au căzut

Și au păstrat cu statornicie
Credința dreaptă-n Dumnezeu,
Ca urmașilor lor să le fie
Pavăză împotriva celui rău.

Preotul Moise Măcinic a făcut să nu piară,
Ci-n sufletul confracților să-înflorească,
Dragostea de Neam și Țară
Și de credința dreaptă strămoșească.

Făclii aprinse ale dreptei credințe
În toată Transilvania s-au arătat,
Și pentru-ale lor profunde dorințe
Întreaga viață și-au închinat.

Chiar de, pentru moment,
Planul lor a fost zădărnicit,
Dar l-au susținut vehement
Și-acum, în Ardeal s-a statornicit.

Îi cinștim cu mare bucurie
Și îi vom prăznui mereu (21 oct.)
Pe cei ce au făcut, liberă să ne fie,
Credința în Bunul Dumnezeu.

Din sălașurile cerești de Sus,
Sfinții Cuvioși Mărturisitori
Se roagă pentru noi Domnului Iisus
Și tuturor ne sunt mijlocitori.

Îi rugăm să ne însoțească
Pe noi, oamenii pământești,
Iar urcușul să ni-l înlesnească
Până sus, în lăcașurile cerești!

Poezii de Prof. Monica Buțu

Păsări obosite

Pe tîmpla de sus a altarului vechi
veghează sfinții în taină.
Lumini se preling peste pereții-afumați
de tămâie și ceară.
Când porți de-ntunerice în nopți se desfac
și-n psalmi stau de vorbă călugări,
Hristos Se împarte și pustnicii tac
peste-ntunerice și gânduri.
Ei stau îmbrăcați în vechile straie,
cu sânge pe frunte și picioarele goale.
În urma de cui și coasta împunsă
stăm noi, neclintiți și fără credință.
Și greul se lasă pe suflete adormite,
ca păsări de drum obosite.
Doar ele mai cântă în miezul de noapte,
în miezonoptici uitate.

(16 septembrie 2022)

Miezonoptică

Metanii împletite din lumină lină
se frîng în miezonoptici liniștite.
Ascult frînturi din glasul unui clopot,
îngemănat în noapte
cu rugă
și pîlpări de candelă aprinsă.
Cădelniți de tămâie aduc lumină lină,
Ce pe figuri de sfinți și îngeri se înalță.
Privesc – și-n ochi –
Icoane vechi
îmi par că stau de taină.
Grăiesc și eu în rugă
și-n picur lin de ceară,
din nou, Lumina lină se coboară.

Stropi din peniță

Bine-mi e cu Tine, Doamne!

Inima mea tânjește după Domnul și-L caut cu lacrimi. Cum aş putea să nu Te caut? Tu m-ai găsit, Tu, mai întâi. Tu mi-ai dat să trăiesc dulceața Sfântului Tău Duh și sufletul meu Te-a iubit. Tu vezi, Doamne, chinul și lacrimile mele... Dacă nu m-ai fi atras prin iubirea Ta, nu Te-aș căuta așa cum Te caut. Dar Duhul Tău mi-a dat să te cunosc și sufletul meu se bucură că Tu ești Dumnezeu și Domnul meu și tânjesc după Tine până la lacrimi. (**Cuviosul Siluan Athonitul**, 24 septembrie).

Cuvintele acestui sfânt apropiat zilelor noastre, mă fac să îmi găsesc refugiu în siguranță atunci când în jurul meu îmi dau târcoale tot soiul de lucruri smintitoare. Am încercat deseori să discut pe marginea spuselor acestui sfânt, dar ori de câte ori citesc scrierile sale, ochii îmi cer să se acopere în pleoape.

Și totuși, multă alinare aflu în rugăciunea lui!

Miluește-mă, Dumnezeule, zidirea Ta căzută.

Milostiv fii mie, Doamne, dăruiește-mi duhul smereniei și al iubirii.

Tânjesc după Tine, Doamne, și cu lacrimi Te caut; cum nu Te voi căuta?

Tu mi-ai dat a Te cunoaște în Duhul Sfânt și această cunoaștere a lui Dumnezeu trage sufletul meu cu lacrimi a Te căuta.

Sufletu-mi zace în mare durere: scârbit-am pe Domnul.

Unde ești, Doamne?

Unde ești, Lumina mea?

Căci Ți-ai ascuns fața de la mine și sufletu-mi îndelung nu Te vede, și tânjește după Tine, și cu lacrimi Te caută pe Tine.

Unde este Domnul meu?

Pentru ce nu-L văd în sufletul meu?

Ce Îl oprește a via întru mine?

Dar nu este întru mine a Lui smerenie și iubirea pentru vrăjmași.

Miluește-mă, Dumnezeule, pe mine, zidirea Ta căzută. Amin.

(Rugăciune de pocăință a Cuviosului Siluan Athonitul, <https://sfantulmunteathos.wordpress.com/>)

Prof. Felicia Păunescu

Sursă foto: ro.wikipedia.org

Vindecarea demonizatului din ținutul Gherghesenilor

*„Iar bărbatul din care ieșiseră demonii
Îl ruga să rămână cu El” (Lc. 8, 38).*

În această duminică, Sfânta Evanghelie ne prezintă o nouă minune pe care a făcut-o Hristos. După ce ni se oferă câteva detalii geografice despre locul unde avea să se petreacă evenimentele din cadrul acestei noi vindecări a Mântuitorului, aflăm că la Hristos, a venit un om ca să-i ceară ajutorul. Observăm faptul că voința umană funcționează chiar și atunci când aceasta se află sub stăpânirea celui rău. Ne dăm seama că acest om nu mai era primit de către ceilalți lângă ei. Care să fie oare motivul? Oamenii sunt tentați să-i părăsească pe cei care au diverse probleme medicale. Și în zilele noastre, câți părinți ajung prin azilele de bătrâni fiindcă proprii lor copii nu-i mai suportă deoarece aceștia sunt pentru ei o povară imensă.

Oare ce s-ar fi întâmplat dacă aceștia la rândul lor ar fi procedat la fel cu proprii lor copii? E drept că și aceștia la rândul lor, au copii de crescut, doar că aceasta nu înseamnă că trebuie să se comporte așa cu proprii lor părinți. Când vor fi și ei bătrâni la rândul lor, așa vor dori să se comporte proprii lor copii cu aceștia? Recunoștința

față de proprii părinți se arată prin fapte, ci nu prin simple vorbe aruncate în vânt. Părinții noștri nu reprezintă trecutul nostru pur și simplu. Ei sunt cei datorită cărora am ajuns cine suntem acum în viața aceasta.

Ciudat ar părea să fie faptul că mărturisirea că Iisus e Fiul lui Dumnezeu o face cel rău. Dacă, totuși, aceștia cunosc acest lucru, de ce nu vrea să facă voia lui Dumnezeu?

Dar până la urmă, a ști nu e totuna cu a face ceva. De exemplu, sunt numeroși oameni care știu că e rău să fumeze dar totuși o fac așa de des. Există două variante în asemenea situații date. Ori aceștia mint ceea ce zic sau, mai grav, aceștia în mod conștient își fac sigur rău. Însă, dacă pentru om mai există cale de întoarcere, în schimb, pentru cel rău, acest lucru e imposibil. Această realitate nu se datorează faptului că Dumnezeu nu e milostiv cu toată creația sa, ci pentru motivul că Dumnezeu nu iartă mândria. Aceasta se întâmplă pentru că un om mândru nu vrea să-și schimbe comportamentul. Dumnezeu nu vrea să-l oblige pe om să săvârșască binele împotriva voinței sale. Oamenii confundă realitatea cu propria lor imaginație. În mintea lor, aceștia pot să creadă orice. Însă, oamenii preferă minciuna care le face plăcere, în

locul adevărului care îi doare. Însă, așa cum foarte bine cunoaștem, „minciuna are picioare scurte”, conform unui clasic proverb românesc.

Acest om a suferit foarte mulți ani. Așa se petrec lucrurile și în zilele noastre. Oamenii plătesc prețul plăcerilor păcătoase pe care le caută aceștia să și le împlinească. Dacă această satisfacție durează de cele mai multe ori câteva secunde, în schimb, suferința pe care o produce aceasta e una foarte îndelungată. Și, Doamne ferește, dacă omul nu vrea să-și schimbe existența, aceasta poate să se transforme într-una eternă. Degeaba, oamenii vor dori atunci să-și schimbe viața, fiindcă aceștia lucru va fi imposibil, din păcate, atunci pentru ei.

E drept că nu e ușor a lupta cu dependența. E mult mai ușor să nu te apuci de băutură decât să te lași de ea. Omul care ajunge să fie stăpânit de o anumită patimă devine o marionetă care e controlat aproape în totalitate de către aceasta.

O relatare interesantă ne-a rămas. Aceasta spune că un om l-a rugat pe un preot să fumeze și el. Acesta a refuzat, spunându-i să încerce să fumeze doar că înainte de aceasta trebuie să zică rugăciunea „Tatăl nostru”.

Evident, că acest lucru e unul imposibil. Dar de ce se întâmplă acest lucru? Răspunsul e acela că omul își dă seama că încalcă voia lui Dumnezeu. Totuși, e ceva în interiorul său care îl face să uite cu multă ușurință acest lucru de fiecare dată, din nefericire.

Mai grav, e faptul că în zilele noastre, păcatul a ajuns să fie la „modă”. De foarte multe ori, acesta ajunge să fie promovat chiar în mod direct și pe față în mass-media. Nu mai spunem că unele păcate sunt permise în societatea noastră. Pentru altele, sunt unii care luptă cu înverșunare pentru legalizarea lor. E drept că interzicerea prin

lege a unui păcat nu duce la dispariția acestuia, doar că produce limitarea sa într-o oarecare măsură. În schimb, dacă se încearcă interzicerea unui păcat, se strigă că se încalcă drepturile omului prin acest lucru.

Ceea ce pare de-a dreptului scandalos în această vindecare e faptul că oamenii s-au supărat pe Hristos că a săvârșit o asemenea minune. E drept că pe ei nu i-a supărat în sine această tămăduire, ci faptul că îngerii răi ar fi intrat într-o turmă de porci, care ulterior s-a aruncat de pe marginea țărmului. Astfel, interesul financiar personal a primat în fața binelui aproapelui. Chiar și aproape de țara noastră, sunt unii care reușesc să facă bani frumoși de pe urma suferinței altora. Nu mai zicem de cei care forțează oamenii să facă lucruri imorale împotriva propriei lor voințe doar pentru ca aceștia să devină din ce în ce mai bogați.

Oamenii nu caută bogăția pentru că nu au cele necesare. Aceștia o fac doar pentru că vor să aibă mai mult decât ceilalți. De aceea, se spune că banul e ochiul celui rău. E drept, nu banii în sine lor sunt răi, ci dorința nebună de a avea cât mai mulți. O relatare ne zice că un om putea să dețină atâta teren cât reușea să cuprindă până la apusul soarelui. În lăcomia sa, acesta s-a forțat prea mult și când a ajuns în locul de unde plecase, a murit.

Deci, acestui om i-au fost suficienți doi metri pătrați. Vedem la televizor cum numeroși miliardari mor chiar la vârste tot mai fragede. Dacă am trăi veșnic pe pământ, să zicem că s-ar mai justifica lupta această nebinească pentru avere. Dar dacă am înțelege că viața aceasta reprezintă o miime de secundă în comparație cu veșnicia atunci am înțelege că prea mult depunem un efort pentru așa de puțin timp. În schimb, pentru veșnicie, nu suntem dispuși să facem nici cel mai mic efort. Prea mult ne gândim doar la viitorul foarte apropiat, ci prea puțin la cel foarte îndepărtat. Dacă am înțelege că unii visează la ceea ce avem deja, nu am mai lupta cu atât de multă răutate împotriva celorlalți doar pentru a avea mai mult decât aceștia. Oamenii muncesc din greu pentru bani doar pentru a se îmbogăți. Însă, aceștia își pierd sănătatea din această cauză. Și apoi, dau banii câștigați doar pentru a se vindeca. Însă, până la urmă la ce folos toată această muncă lipsită de o finalitate de lungă durată? Să ne rugăm lui Dumnezeu să ne scape de tentațiile acestui lumi trecătoare pe noi toți. Amin.

Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu

(reflecție la Duminica a XXIII-a după Rusalii,
Sf. Ev. Luca 8, 26-39, 23 octombrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Chipuri de rugăciune în izvoarele Revelației Dumnezeiești (II). Rugăciunea în Noul Testament

Noul Testament ne oferă foarte multe mărturii cu privire la rolul rugăciunii în viața noastră. Atât Mântuitorul Iisus Hristos pe de o parte, cât și Maica Domnului alături de ceilalți Sfinți Apostoli pe de altă parte, ne sunt pilde vii de rugăciune pe parcursul întregii noastre vieți duhovnicești. Pasajele scripturistice prezentate aici ne arată modul în care trebuie să practicăm rugăciunea pentru a-i simți roadele.

• Rugăciunea se face cu stăruință.

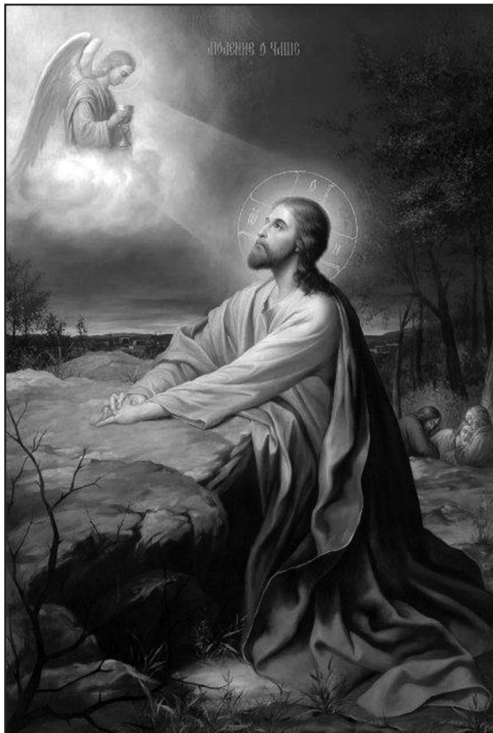
„**Cereți și vi se va da; căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide. Că oricine cere ia, cel care caută află, și celui ce bate i se va deschide. Sau cine este**

omul acela între voi care, de va cere fiul său pâine, oare el îi va da piatră? Sau de-i va cere pește, oare el îi va da șarpe? Deci, dacă voi, răi fiind, știți să dați daruri bune fiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru Cel din ceruri va da cele bune celor care cer de la El?” (Matei 7, 7-11) . „**Faceți în toată vremea, în Duhul, tot felul de rugăciuni și de cereri, și întru aceasta priveghind cu toată stăruința și rugăciunea pentru toți sfinții**” (Efeseni 6, 18).

• Rugăciune trebuie făcută cu credință.

„**Pe când intra în Capernaum, s-a apropiat de El un**

sutaș, **rugându-L și zicând**: Doamne, sluga mea zace în casă, slăbănog, chinuindu-se cumplit. Și i-a zis Iisus: Venind, îl voi vindeca. Dar sutașul, răspunzând, l-a zis: Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai zi cu cuvântul și se va vindeca sluga mea. Că și eu sunt om sub stăpânirea altora și am sub mine ostași și-i spun acestuia: Du-te, și se duce; și celuiilalt: Vino, și vine; și slugii mele: Fă aceasta, și face. Auzind, Iisus S-a minunat și a zis celor ce veneau după El: **Adevărat grăiesc vouă: la nimeni, în Israel, n-am găsit atâta credință**” (Matei 8, 5-10). „Iar Iisus, răspunzând, le-a zis: Adevărat grăiesc vouă: **Dacă veți avea credință și nu vă veți îndoii**, veți face nu numai ce s-a făcut cu smochinul, ci și muntelui acestuia de veți zice: Ridică-te și aruncă-te în mare, va fi așa. Și **toate câte veți cere, rugându-vă cu credință, veți primi**” (Matei 21, 21-22). „Atunci, apropiindu-se ucenicii de Iisus, l-au zis de o parte: De ce noi n-am putut să-l scoatem? Iar Iisus le-a răspuns: Pentru puțină voastră **credință**. Căci adevărat grăiesc vouă: Dacă veți avea **credință** în voi cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo, și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință. Dar acest neam de demoni nu iese decât numai cu **rugăciune** și cu post” (Matei 7, 19-21). „Adevărat zic vouă că oricine va zice acestui munte: Ridică-te și te aruncă în mare, și nu se va îndoii în inima lui, ci va crede că ceea ce spune se va face, fi-va lui orice va zice. De aceea vă zic vouă: **Toate câte cereți, rugându-vă, să credeți** că le-ați primit și le veți avea” (Matei 11, 23-24).

• În timpul rugăciunii trebuie să ne smerim.

„Iar când vă rugați, nu fiți ca fățarnicii cărora le place, prin sinagogi și prin colțurile ulițelor, stând în picioare, să se roage, ca să se arate oamenilor; adevărat grăiesc vouă: și-au luat plata lor. Tu însă, când te rogi, intră în camera ta și, închizând ușa, **roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns**, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție” (Matei 6, 5-6).

• Dumnezeu nu se uită la cantitatea rugăciunii ci la calitatea ei.

„Când vă rugați, nu spuneți multe ca neamurile, că ele cred că în multa lor vorbărie vor fi ascultate. Deci nu vă asemenați lor, că știe Tatăl vostru de cele ce aveți trebuință mai înainte ca să cereți voi de la El” (Matei 6, 7-8). „Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că mâncați casele văduvelor și **cu fățarnicie vă rugați îndelung**; pentru aceasta mai multă osândă veți lua” (Matei 23, 14).

• Rugăciunea pentru semenii este bineplăcută lui Dumnezeu.

„Ajutându-ne și voi cu rugăciunea pentru noi, așa încât darul acesta făcut nouă, prin rugăciunea multora, să ne fie prilej de mulțumire adusă de către mulți, pentru noi” (II Corinteni 1, 11). „Vă îndemn deci, înainte de toate, să faceți cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri, pentru toți oamenii” (I Timotei 2, 1).

• Mântuitorul Iisus Hristos este modelul desăvârșit în rugăciune.

„Atunci Iisus a mers împreună cu ei la un loc ce se cheamă Ghetsimani și a zis ucenicilor: Ședeți aici, până ce Mă voi duce acolo și Mă voi ruga. Și luând cu Sine pe Petru și pe cei doi fii ai lui Zevedeu, a început a Se întrista și a Se mâhni. Atunci le-a zis: Întristat este sufletul Meu până la moarte. Rămâneți aici și privegheați împreună cu Mine. Și mergând puțin mai înainte, a căzut cu fața la pământ, rugându-Se și zicând: Părintele Meu, de este cu putință, treacă de la Mine paharul acesta! Însă nu precum voiesc Eu, ci precum Tu voiești. Și a venit la ucenici și i-a găsit dormind și i-a zis lui Petru: Așa, n-ai putut un ceas să privegheai cu Mine! **Privegheai și vă rugați, ca să nu intrați în ispită**. Căci duhul este osârditor, dar trupul este neputincios. Iarăși ducându-se,

a doua oară, s-a rugat, zicând: Părintele Meu, dacă nu este cu putință să treacă acest pahar, ca să nu-l beau, facă-se voia Ta. Și venind iarăși, i-a aflat dormind, căci ochii lor erau îngreuiati. Și lăsându-i, **S-a dus iarăși și a treia oară S-a rugat, același cuvânt zicând**” (Matei 26, 36-44).

„Dar și mai mult străbătea vorba despre El și mulțimi multe se adunau, ca să asculte și să se vindece de bolile lor. **Iar El Se retrăgea în locuri pustii și Se ruga**” (Luca 5, 15-16). „Și în zilele acelea, **Iisus a ieșit la munte ca să Se roage și a petrecut noaptea în rugăciune către Dumnezeu**.

Și când s-a făcut ziua, a chemat la Sine pe ucenicii Săi și a ales dintre ei doisprezece, pe care i-a numit Apostoli” (Luca 6, 12-13). „Și a zis Domnul: Simone, Simone, iată satana v-a cerut să vă cearnă ca pe grâu; **Iar Eu M-am rugat pentru tine să nu piară credința ta**. Și tu, oarecând, întorcându-te, întărește pe frații tăi.”

(Luca 22, 31-32). „Și când au ajuns la locul ce se cheamă al Căpățânii, L-au răstignit acolo pe El și pe făcătorii de rele, unul de-a dreapta și unul de-a stânga. Iar Iisus zicea: **Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac**. Și împărțind hainele Lui, au aruncat sorți” (Luca 23, 33-34). „Adevărat, adevărat zic vouă: cel ce crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu și mai mari decât acestea va face, pentru că Eu Mă duc la Tatăl. Și orice veți cere întru numele Meu, aceea voi face, ca să fie slăvit Tatăl întru Fiul. **Dacă veți cere ceva în numele Meu, Eu voi face**” (Ioan 14, 12-14).

• Maica Domnului, Sfinții Apostoli și ucenicii lor se rugau lui Dumnezeu.

„Atunci ei s-au întors la Ierusalim de la muntele ce se cheamă al Măslinilor, care este aproape de Ierusalim, cale de o săptămână. Și când au intrat, s-au suit în încăperea de sus, unde se adunau de obicei: Petru și Ioan și Iacov și Andrei, Filip și Toma, Bartolomeu și Matei, Iacov al lui Alfeu și Simon Zelotul și Iuda al lui Iacov. **Toți aceștia, într-un cuget, stăruiau în rugăciune împreună cu femeile și cu Maria, mama lui Iisus și cu frații Lui**” (Fapte 1, 12-14).

Prof. George Cristian Mitru
Șc. Gimn. „I.G. Duca”, București
Sursă foto: doxologia.ro

Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr

Deși era sărac și bolnav, Lazăr nu cerșea, nici nu cărtea. Cunoștea, credem, un cuvânt al Scripturii Vechi care spune: „Fiule, viața cerșetore să nu trăiești; mai bine să mori decât să ceri!” (Sirah, 40, 31). Pericopa Evanghelică pe care am ascultat-o astăzi în cadrul Sfintei Liturghii ne evidențiază o parabolă a Mântuitorului Hristos cunoscută sub numele de Pilda bogatului nemilostiv și a săracului Lazăr.

Din cele relatate, învățăm lucruri referitoare la viața noastră și cum să ne îngrijim de sufletul nostru. La fel ca săracul Lazăr și noi suntem înconjurați de oameni mai bogați sau mai săraci, mai buni sau mai rai. Însă un lucru e sigur toți vom trece din lumea aceasta și ne vom înfățișa Domnului pentru a primi răsplata sau pedeapsa pentru cele săvârșite. Domnul Hristos ne vorbește despre viața pământească a doi oameni și despre cum îi va judeca pe cei doi. Primul era un om bogat care își petrecea zilele vieții sale în dezmăț și destrăbălare. Acesta oferă imaginea unei vieți pline de îndestulare și lipsite de orice preocupare pentru suflet. Cel de-al doilea om era un sărac cu numele Lazăr. Acest om era atât de sărac încât se hrănea și se bucura de fărâmiturile care cădeau de la masa bogatului, de asemenea el era și bolnav iar singurele vietăți care aveau milă de el erau câinii care îi lingeau rănilor până când a murit și „sufletul lui a fost dus în ceruri de către îngeri. În ceruri Lazăr a fost dus în sânul lui Avraam. Mântuitorul ne spune că a murit și bogatul care a fost pus de prieteni în mormânt spre deosebire de fericitul Lazăr. De la această descriere a vieții, Sfântul Lazăr trece imediat la viața sufletelor acestora după moarte.

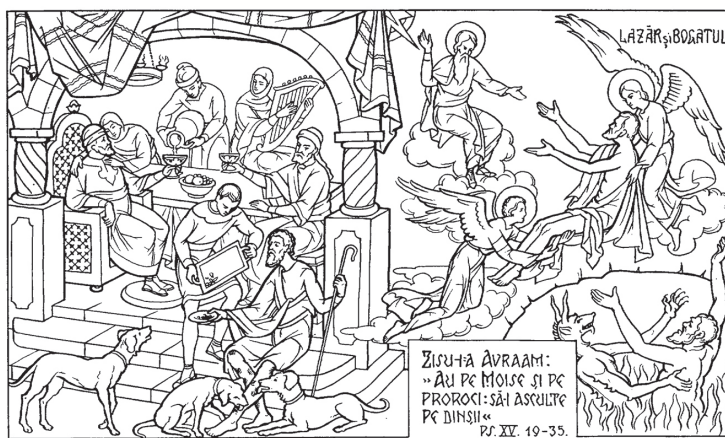
Pericopa aceasta ne arată că după ce moare trupul, sufletul trăiește aducându-și aminte de toate faptele săvârșite în timpul vieții pe pământ. Vedem că sufletele după Moarte sunt conștiente de starea în care se găsesc și de deosebirea care există între Rai și Iad. Focul despre care vorbește Evanghelia este o mustrare

aspră a conștiinței pentru faptele rele săvârșite și pentru binele pe care nu l-a făcut. Focul nematerial al iadului este durerea groaznică a sufletului lipsit de fapte bune și iubire. Cele două personaje reprezintă două persoane diferite cu stări sociale și spirituale diferite. Fiecare și-a trăit viața în medii diferite. Unul era foarte bogat, dar putred sufletește, iar celălalt era sărac trupest, dar bogat duhovnicește, datorită suferinței și răbdării de care a dat dovadă în viața sa, ajungând ca singurii care îi alinau suferințele să fie câinii, care îi lingeau bubele, ca și cum l-ar fi pansat, dând dovadă de mai multă bunătate decât oamenii. Din ceea ce ne expune Evanghelia, înțelegem că fiecare din cei doi a primit răsplată pentru modul în care a viețuit.

Bogatul a fost înmormântat, iar Sfânta Evanghelie ne vorbește numai despre trupul lui deoarece el a trăit doar trupest, iar despre săracul Lazăr spune că sufletul a fost dus de îngeri în ceruri, „în sânul lui Avraam”, în fericita bucurie a dreptilor din Rai. Așadar, bogatul ajunge în iad, iar săracul Lazăr în Rai. Bogatul nemilostiv vede

pe săracul Lazăr, pe care îl recunoaște după nume, și datorită acestui fapt, bogatul are îndrăzneala de a se adresa lui Avraam cu rugămintea de a trimite pe Lazăr să-i răcorească setea. „Sânul lui Avraam”, despre care vorbește Evanghelistul Luca, este un loc de liniște, pace și fericire. Fericirea fiind asimilată sânului strămoșilor. Bogatului nemilostiv, după ce a murit și a ajuns în iad, i s-au deschis ochii și a văzut grozăvia iadului, dar și cine a fost Lazăr și cum se ferește în Rai. Conștiința îl mustră, iar el își da seama că omul trebuie să își recunoască neputințele, slăbiciunile și limitele și să se smerească, acesta fiind lucrul care i-a lipsit bogatului și care putea să îl lumineze și să îl înalțe.

Cererea lui către Avraam, părintele spiritual al celor credincioși, de a-i alina suferința, nu primește răspuns pozitiv, deoarece nici el în viața pământească nu a alinat nicio suferință pe pământ, nici chiar a lui Lazăr cel sărac și bolnav. Totodată el a fost refuzat și în privința nădejzii sale de a schimba inimile fraților săi printr-o minune exterioară: „Și i-a zis Avraam: dacă nu ascultă de Moise și de proroci, nu vor crede nici dacă ar învia cineva din morți”. Cine nu ascultă de Dumnezeu și de Sfânta Biserică în timpul vieții pământești nu va fi ascultat de Sfinții Lui când va trece la cele veșnice. Pentru a face voia lui Dumnezeu, omul nu trebuie să aștepte minuni sau învieri, ca să creadă. Învierea sufletului din moartea păcatului prin rugăciune, pocăință, fapte bune este mai importantă pentru om decât a vedea morți înviind din mormânt.

Morții vor învia la a doua venire a Mântuitorului, acest lucru fiind darul Lui Dumnezeu. Pentru noi, lucru important este să ne pregătim pentru viața veșnică, în curățenia și sfințenia sufletului nostru, care are nevoie de învierea lui din moartea păcatului. Cei doi oameni sunt analizați după faptele lor. Evanghelia de astăzi ne descoperă un adevăr fundamental, înaintea lui Dumnezeu au o

mare valoare faptele bune și bunătatea sufletului. Să ne rugăm lui Dumnezeu să ne dea putere ca să ne amintim de El întotdeauna, de a-i mulțumi pentru toate binefacerile primite, de a fi sensibili la suferințele semenilor noștri săraci, bolnavi și întristați. Totodată, rugăm pe Maica Domnului să ne dăruiască înțelepciune și pricepere, să înțelegem cât de prețioasă este viața noastră pe pământ, ca pregătire pentru viața veșnică fericită. Cuvântul bun, rugăciunea pentru alții, ajutorarea săracilor, cercetarea bolnavilor ne fac să realizăm cât de adevărată este zicala poporului nostru luminat de Sfânta Evanghelie: „Dar din dar se face Rai”. Ajutând pe cei săraci, din cele ce ne-a dat Dumnezeu, și cultivând faptele bune prin rugăciune și muncă, vom dobândi fericirea vieții veșnice, spre bucuria îngerilor, slava Lui Dumnezeu și mântuirea noastră. Amin.

Pr. Alin Constantin Nicola

(predică la Duminica a XXII-a după Rusalii,
Sf. Ev. Luca 16, 19-31, 30 octombrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

*Micul catehism***Cincizecimea și începuturile Bisericii**

Întruparea, viața de ascultare, Răstignirea, Învierea și Înălțarea Fiului lui Dumnezeu a pus în pârga firii noastre umane asumate de El, temelia mântuirii noastre. Dar mântuirea noastră se înfăptuiește prin sălășluirea în noi a lui Hristos cu trupul purtat de El, înviat și înălțat și deplin pnevmatizat sau umplut de Duhul Sfânt și devenit prin aceasta desăvârșit transparent. Sălășluirea aceasta produce Biserica.

Hristos ne mântuiește întrucât Se sălășluiește în noi prin Duhul Sfânt. Prin aceasta iradiază în noi din trupul Său pnevmatizat puterea mântuitoare și îndumnezeitoare a noastră. Coborârea Sfântului Duh e cea care dă existență reală Bisericii, punând începutul sălășluirii trupului îndumnezeit al lui Hristos în celelalte ființe umane și cu aceasta, începutul Bisericii.

Prin Duhul Sfânt pătrunde în inimi însuși Hristos, dar aceasta întrucât trupul Lui s-a pnevmatizat în mod culminant prin duhul care a penetrat și copleșit cu totul trupul lui Hristos. Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Precum Hristos a spus despre Sine: Iată, Eu cu voi sunt până la sfârșitul zilelor și de aceea putem serba Epifania (Crăciunul) pururea, așa și despre Duhul a spus:

„Va fi cu noi în veac și de aceea putem serba și Cincizecimea, pururea.”

Prezența Duhului în noi este atât de legată de a Fiului și a Tatălui, că „dacă nu ar fi Duhul n-am putea numi pe Iisus Domn”. Dar fără Duhul „n-am putea chema nici pe Dumnezeu Tată”, deci nu am putea rosti rugăciunea „Tatăl nostru”.

Fără îndoială, Duhul Sfânt care face prezența lui Hristos în noi mai eficientă prin lucrarea Lui, mai simțită este pe primul plan pentru simțirea noastră, dar iese pe primul plan ca să ne facă mai simțită prezența lui Hristos. Când lumina soarelui, străbătând prin nori, iese pe primul plan, nu iese numai pentru sine, ci ca să ne facă mai clare lucrurile văzute. Duhul vine în noi prin transparența trupului lui Hristos. Prin această transparență a intrat în comunicare cu noi înfinitatea activă a iubirii lui Hristos¹.

Pogorârea Duhului în chip de limbi de foc arată nu numai voința lui Hristos de a cuprinde în Biserică, adică în iubirea Lui, toată lumea, unificată în această iubire, ci și voința ca în această unitate să se mențină identitatea fiecărei persoane. Hristos și Duhul nu desființează varietatea creației, „Și s-a produs un lucru nou și uimitor: precum atunci (la turnul Babel) limbile au împărțit lumea, așa cum limbile au unit-o și au adus la armonie (într-o simfonie) cele dezbinat” (Sfântul Ioan Gură de Aur). Astfel faptul că Duhul apare în chip de limbi de foc peste toți Apostolii, arată că Duhul nu e cu adevărat decât în comuniunea Bisericii, sau unde este Biserica.

Dar Duhul Sfânt nu s-a coborât numai în chip de limbi de foc peste toți Apostolii și arată că Duhul nu e cu adevărat decât în comuniunea Bisericii, ci și însoțit de „un vuiet, ca de vijelie, care a umplut toată casa unde ședeau Apostolii” (Fapte 2;2) „Împreună cu femeile, cu Maria, mama lui Iisus și cu frații Lui” (Fapte 1;4). Prin aceasta se indică puterea de care au fost umpluți primii membri ai Bisericii. Se naște acum o realitate nouă în lume. Și dacă orice realitate nouă se naște dintr-o putere nouă pe care o poartă în ea, Biserica se naște dintr-o putere nouă din cer, din puterea înfinită a iubirii dumnezeiești, pe care o va purta cu ea, sau din care va sorbi fără să o epuizeze și o va comunica lumii în toate timpurile, mereu înmprospătată. Biserica se naște ca o realitate, nu dintr-o putere mărginită din lume și cu o putere trecătoare din lume, ci dintr-o putere din cer, pe care o va curta în ea, comunicând-o lumii. Era o realitate sau o comuniune care reprezenta „cerul pe pământ” pe Cuvântul întrupat, sălășluit în ea cu puterea Lui continuu îndumnezeitoare și unificatoare².

La Cincizecime, prin revărsarea harului dumnezeiesc sau prin pogorârea Sfântului Duh în chipul limbilor de foc peste Apostoli se inaugurează Biserica în plenitudinea sa, ca o comunitate concretă a oamenilor cu Dumnezeu, cu preoția inerentă ei, în succesiunea Apostolică:

„Iar Petru a zis către ei: pocăiți-vă și să se boteze fiecare dintre voi în numele lui Iisus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre și veți primi darul Duhului Sfânt... Deci cei ce au primit cuvântul Lui s-au botezat și în ziua aceea s-au adăugat ca la trei mii de suflete” (Fapte 2;38-41).

De acum creștinii „devin hristofori, pentru că nu sunt în prealabil pnevmatofori și în sensul acesta fiecare credincios poartă în sine Biserica, chipul autentic al Duhului și deci, al Sfintei Treimi”.

Duhul încheagă și menține coeziunea trupului tainic al Domnului: „Pentru că într-un Duh ne-am botezat noi toți, ca să fim un singur trup, fie iudei, fie elini, fie robi, fie liberi și toți la un Duh ne-am adăpat”(I Corinteni 12;13). Împreună cu Tatăl și cu Fiul, Duhul răspândește vocațiile și darurile spirituale în Biserică: „Darurile sunt felurite, dar același Duh. Și felurite slujiri sunt, dar același Domn... Și toate acestea le lucrează unul și același Duh, împărțind fiecareia îndeosebi, după cum voiește”(I Corinteni 12;4-5). Dumnezeu trimite Duhul Bisericii pe care El o instituie acum în mod concret și de aceea nu vom putea opune Duhul sfinților la ceea ce este instituțional în Biserica fondată de El. Dimpotrivă, Duhul revărsat peste Apostoli și prin puterea Căruia se zămislește Biserica, le dăruiește acestora, precum și urmașilor lor, episcopi și preoți, ca și Bisericii întregi, puterea de a mărturisi pe Hristos: „Ci veți lua putere, venind Duhul Sfânt peste voi și îmi veți fi Mie martori în Ierusalim și în toată Iudeea și în Samaria și până la marginile pământului” (Fapte 1;8). Biserica întemeiată prin pogorârea Duhului, are de la început sădit în ea un dinamism misionar și o forță pe care, „nici porțile iadului nu o vor putea birui”. Această forță i-o dă Duhul și ea a făcut ca Biserica să triumfe peste persecuțiile primelor veacuri creștine. De aceea a zis Iisus: „La dregători și la regi veți fi duși pentru Mine, spre mărturie lor și păgânilor. Iar când vă vor da pe voi în mâna lor, nu vă îngrijiiți cum sau ce veți vorbi, căci se va da vouă în ceasul acela ce să vorbiți, fiindcă nu voi sunteți care vorbiți, ci Duhul Tatălui vostru este care grăiește întru voi”(Matei 10;18-20). Acest dinamism și forță, al căror izvor se află în Dumnezeu însuși, susțin și verifică Biserica în timp până la sfârșitul veacurilor³.

Duhul Sfânt este dăruitorul iubirii divine, al cărei izvor se află în Treime, la Tatăl: „Iubirea este viața însăși a naturii divine”, căci persoanele divine se află „într-o mișcare veșnică de iubire”. Ori, Duhul este Cel care face ca-n această mișcare să fie inclusă și Biserica în care El revărsă această iubire ca Duh de viață sau Duh al iubirii. Prin viață și trăirea Duhului în Biserică, creștinul se realizează ca persoană, în contact cu Persoana absolută – Dumnezeu. Această realizare este posibilă prin adoptarea ce-i este dăruită de Duhul iubirii: „Vedeți ce fel de iubire ne-a dăruit nouă Tatăl, ca să ne numim fii ai lui Dumnezeu, și suntem...”(I Ioan 3;1). Cincizecimea pune în contact direct, prin Duhul, omul și Biserica, cu întreaga Treime, cu strălucirea ei de slavă, cu puterea Ei absolută, cu veșnicia și iradierea neîntreruptă de iubire revărsată de Biserică prin nesfârșite daruri. De aceea, cântă Biserica la Praznicul Pogorârii Duhului Sfânt: „Duhul Sfânt era de-a pururea și este și va fi, nici începând, nici încetând, ci pururea cu Tatăl și cu Fiul este unit, viața și de viață făcător, lumină și de lumină dător, bun și izvor de bunătate, prin care Tatăl se face cunoscut și Fiul se preaslăvește și prin Ei toți se fac cunoscuți: o putere, o împărțire și o închinăciune Sfintei Treimi. Duhul Sfânt este lumina și izvor viu înțelegător; Duhul înțelepciunii, Duhul înțelegerii, bun, drept, înțelegător, stăpânitor, curățător de păcate, Dumnezeu și îndumnezeitor, foc și din foc purcător, grăitor, lucrător, împărțitor de daruri, prin care toți proorocii și dumnezeieștii Apostoli dimpreună cu mucenicii s-au înclinat. Străină auzire, străină vedere, foc care se împarte spre împărțire de daruri” (Stihirile idiomele glas 4 la Vecernia Rusalilor)⁴.

Întemeierea Bisericii înseamnă și sălășluirea în ea a inepuizabilor daruri spirituale ale lui Hristos și a însuși Dăruitorului acestor daruri – a Duhului – și o dată cu El – a vieții lui Hristos. De acum Biserica posedă în mod real pe Duhul, ca dar al „mirelui” ei – Hristos. Este darul pe care, la rândul ei, îl dăruiește, pentru că de acum în ea adevărul mântuitor devine călăuzitor peste veacuri pentru creștini. Duhul Sfânt duce la împlinire, conduce spre desăvârșire, planul divin față de noi, plan a cărui origine stă în iubirea Tatălui și care a fost substanțial împlinit prin întruparea Fiului. Dacă umanul lui Hristos a fost sfințit în întregime înseamnă că sfințenia lui Hristos trebuie să pătrundă și umanitatea noastră; ori aceasta este, rezultatul lucrării

1. Pr. Prof. Dumitru Stăniloae, *Teologia Dogmatică*, vol. II p. 129-134.

2. Ibidem, p. 135-137.

3. Pr. Dorel Pogan, „Constituția teandrică a Bisericii”, *Orthodoxia*, nr. 1/1987, p. 107-110.

4. Ibidem, p. 120-127.

Duhului în Biserică. De la Cinzecime, acest fluviu de apă vie, care este Duhul, caută să inunde totul, trecând peste orice obstacol. El este ca un foc ceresc care mistuie separatismul, izolarea, egoismul, topindu-le și transformându-le într-o nesfârșită iubire, care îi adună pe creștini în același trup tainic al lui Hristos – Biserica.

Dacă înălțarea lui Hristos la cer a suprimat vizibilitatea Sa istorică,

Cinzecimea relevă pe Hristos înăuntrul ucenicilor Săi restituind lumii prezență interiorizată a lui Hristos. Prin aceasta Cinzecimea este și actul de naștere al Bisericii lui Hristos - KYRIOS, sau de intrare a Bisericii în istorie ca trup al lui Hristos și comuniune a mădularelor cu Capul lui Hristos, în Duhul Sfânt. Cinzecimea se continuă în timpul întregii existențe a Bisericii⁵.

Teologia și simbolismul Euharistiei

Euharistia este „Taina Bisericii prin excelență, taina în care Biserica se realizează, se recunoaște și se perpetuează ca locul și timpul adunării credincioșilor lui Dumnezeu, ca darul și consacrația acestuia în Trup al lui Hristos, prin coborârea și lucrarea Duhului Sfânt, și în fine ca punct de plecare al mărturiei și al creșterii misionare și apostolice a Bisericii, în sânul comunității umane răscumpărate de Hristos”⁶.

În Taina Euharistiei este „concentrată toată mântuirea noastră pentru a ne-o însuși personal”⁷ iar prin ea „devenim concorporali cu Hristos (Efeseni III. 6), se extinde în noi starea de mântuire, de înviere și de slavă efectuată de Hristos în umanitatea asumată de El”⁸. De aceea, „dacă Hristos a primit în Sine trup și sânge lipsite de orice înșinătate și Cel ce fiind prin fire dintru început Dumnezeu a îndumnezeit însăși firea omenească pe care a luat-o și, în sfârșit, în acel trup omenesc, Fiul lui Dumnezeu a murit și a înviat, cel ce se dorește după unirea cu Hristos va trebui să se împărtășească din trupul Lui și să-și lege viața sa de moartea și învierea Domnului... De aceea mâncăm hrana preasfântă a Împărtășaniei și ne adăpăm din dumnezeiescul potir, pentru ca să ne cuminecăm cu Însuși trupul și sângele pe care Hristos și le-a luat asupra-și încă din pântecele Fecioarei. Așa că, la drept vorbind, noi ne facem una cu Cel ce S-a întrupat și S-a îndumnezeit, cu Cel care a murit și a înviat pentru noi”⁹.

Taina dumnezeieștii Euharistii este miezul și esența Sfintei Liturghii iar „harul Sfântului Duh care e pururea prezent în mod nevăzut, dar în mod special mai ales în timpul sinaxei (Liturghiei), preface, transformă și remodelează cu adevărat pe fiecare din cei prezenți, conducându-l spre o calitate mai dumnezeiască, proporțional cu el însuși și spre ceea ce se indică prin tainele ce se săvârșesc, chiar dacă acela nu simte, fiind încă prunc în Hristos și nu poate vedea adâncul celor ce se săvârșesc și harul indicat prin dumnezeieștile simboale ale mântuirii care lucrează în el și-l călăuzește de la cele mai apropiate până la sfârșitul tuturor”¹⁰.

Euharistia este „împlinirea Bisericii, descoperirea Împărăției lui Dumnezeu și a vieții celei noi”¹¹ iar pentru Biserica răsăriteană „și-a păstrat întreaga importanță de izvor al unei vieți spirituale mereu sporite a credincioșilor, de putere în vederea spiritualizării și înțeleasă ca drum spre desăvârșire, după asemănarea lui Hristos, întrucât în Euharistie credinciosul se unește cu Hristos, care-și trăiește și își prelungește în credincioși toate actele și stările Sale mântuitoare, în plină acțiune, întruparea, jertfa și învierea”¹².

Urmările împărtășirii credinciosului cu Trupul și Sângele lui Hristos sunt: „iertarea păcatelor, căci păcatul este moarte (Romani VI. 23) iar jertfa lui Hristos a adus biruință asupra morții, pentru că așa cum în Adam toți au murit, așa și în Hristos toți au înviat, căci acesta este și

motivul pentru care Fiul lui Dumnezeu s-a întrupat, a pățit și a înviat, acela de a învinge definitiv și iremediabil pe Stăpânul întinerului; și totodată împărtășirea face reală unirea primitorului cu Biserica și cu Hristos, căci în Euharistie, Duhul Sfânt este Duhul comuniunii, care realizează unitatea eclesială a tuturor mădularelor lui Hristos”¹³. Scopul ultim al Sfintei Împărtășanii este „viața veșnică prin unirea cu Hristos cel jertfit și înviat, ce are ca treaptă spre ea iertarea păcatelor, fie ele cât de subțiri și inexprimabile”¹⁴, de aceea credincioșii trebuie „să se apropie de această taină cu convingerea că aceste Sfinte Daruri sunt pricinuitoare de viață veșnică în cei ce se vor împărtăși cu ele”¹⁵.

Sfânta Împărtășanie este cărbunele aprins care curăță sufletul nostru, ea este „desăvârșirea tuturor celorlalte taine, împlinind ceea ce nu sunt în stare celelalte taine să facă, după cum tot ea este aceea care face să strălucească și mai tare darul primit prin celelalte taine și întunecat de umbra păcatului”¹⁶.

Sfânta Euharistie este leacul la care suntem datori să alergăm nu numai o dată, ci de mai multe ori, „căci e de lipsă că Făcătorul lumii să rămână tot timpul în lutul nostru ca să îndrepteze chipul Său în noi ori de câte ori dă semne că vrea să se strice”¹⁷. Prin Euharistie, Biserica nu este numai o comunitate euharistică, ci o comunitate sacramentală universală, sobornicească, care implică unitatea credinței, Episcopatul cu succesiune apostolică în har și credința și plenitudinea vieții lui Hristos în Duhul Sfânt, împărtășită prin Tainele Bisericii care au în centrul lor Sfânta Euharistie, ca Jertfă și Taină, desăvârșind lucrarea celorlalte, și fiind Împărăteasa tuturor tainelor”¹⁸. În tradiția veche, botezul, mirungerea și euharistia erau un tot, un singur ansamblu liturgic, o rânduială complexă, fiindcă fiecare din aceste taine se împlinește în celelalte două, în așa fel încât este imposibil să înțelegi deplin semnificația uneia independent de celelalte două”¹⁹.

Prin urmare, „dacă Mirungerea încununează Botezul, Euharistia înseamnă încununarea Mirungerii. Încununare sau, dacă preferăm, desăvârșire, nu înseamnă aici validitate, fiecare taină fiind validă în ea însăși, ci corelație dinamică, existențială și spirituală a acestor Taine în viața nouă primită de la Hristos. În botez, noi renaștem din apă și din Duh, și această renaștere ne deschide spre împărăția lui Dumnezeu, care ne deschide accesul în Biserica, permițându-ne să stăm la masa lui Hristos în Împărăția Sa. Suntem botezați cu scopul de a primi Duhul Sfânt; primim Duhul Sfânt cu scopul de a deveni membri ai Trupului lui Hristos și să creștem la sânul Bisericii până devenim pleni și vrednici creștini”²⁰.

Rubrică realizată de Pr. Gheorghe Constantin Gomoi

Parohia Sf. Voievozi, Tg. Jiu

Sursă foto: crestinortodox.ro

5. Ibidem, p. 208-212.

6. Pr. Lect. Dr. Dumitru Radu, „Cracterul eclesiologic al Sfințelor Taine și problema comuniunii” (teză de doctorat), în rev. *Orthodoxia*, XXX (1978), nr. 1-2, p. 257.

7. Pr. Prof. Dumitru Stăniloae, „Teologia Euharistiei”, în rev. *Orthodoxia*, XXI (1969), nr. 3, p.344.

8. Ibidem.

9. Sfântul Nicolae Cabasila, *Despre Viața în Hristos*, Ed. IBMO, București, 2001, p. 26-27.

10. Sfântul Maxim Mărturisitorul, *Mistagogia*, introd. trad. note și două studii Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, Ed. IBMBOR, București, 2000, p.46-47.

11. Alexander Schmemmann, *Euharistia – Taina Împărăției*, trad. Pr. Boris Răduleanu, Ed. Anastasia, București, 1993, p.237.

12. Pr. Prof. Dumitru Stăniloae, „Taina Euharistiei, Izvor de viață spirituală în

Orthodoxie”, în rev. *Orthodoxia*, XXXI (1979), nr. 3-4, p. 510.

13. Drd. Simion Todoran, „Sfânta Euharistie”, în rev. *Biserica Ortodoxă Română*, nr. 9-10, pp. 841-842.

14. Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, *Spiritualitate și Comuniune în Liturgia Ortodoxă*, Ed. Mitropolia Olteniei, Craiova, 1986, p. 342.

15. Pr. Prof. Ene Braniște, *Explicarea Sfintei Liturghii după Nicolae Cabasila*, Ed. IBMBOR, București, 1997, p. 282.

16. Sfântul Nicolae Cabasila, *Despre Viața...* op. cit, p. 85.

17. Ibidem, p. 94.

18. Pr. Lect. Dumitru Gh. Radu, *Cracterul eclesiologic...* op. cit, p. 296.

19. Alexandru Schmemmann, *Din Apă și Din Duh*, trad. Pr. Ion Buga, Ed. Simbol, 1992, p. 106.

20. Ibidem, p. 106